

Labai gražus Višvanatha Čakravarčio komentaras posmui iš Śrīmad Bhagavatam 10.46.44 apie tai, kodėl Krišna dėsė iš Mathuros grįžti į Vrindavaną. Taip pat ačarjos komentaras patvirtina, kad Vrindavano gyventojai žino, jog Krišna yra Dievas, bet tai neturi jokios įtakos jų meilei.

SB 10.46.44

evaṁ niśā sā bruvator vyatītā
nandasya kṛṣṇānucarasya rājan
gopyaṁ samutthāya nirūpya dīpān
vāstūn samabhyarcya dadhīny amanthan

Vertimas: „O karaliau, kol Kṛṣṇos pasiuntinys kalbėjosi su Nanda, baigėsi naktis. Piemenu kaime moterys atsikėlė iš lovų ir uždegusios lempas garbino savo namų dievybes. Tada jos pradėjo plakti jogurtą į sviestą.“

Višvanatha Čakravarti Thakuro komentaras (Sarartha Darsini): Nors visa naktis praėjo diskutuojant, Uddhavai nepavyko nuraminti Nandos su Yaśoda. Nepavyko ir įtikinti juos priimti jo patarimą. Nanda galvojo apie šitą reikalą taip: „Uddhava nori mus apšviesti, sakydamas, kad Kṛṣṇa yra Aukščiausias Viešpats. Argi mes to nežinome? Kṛṣṇos vardo davimo ceremonijoje aš pats girdėjau kaip Garga Munis sakė: ‚Tavo sūnus savybėmis bus lygus Narayanai.‘ Iš tiesų, kas gali būti lygesnis Narayanai už Kṛṣṇą? Todėl iš Gargos mes sužinojome, kad mūsų sūnus yra Narayana. Be viso to, aš asmeniškai susidūriau su tuo, kad mūsų sūnus yra Narayana, kai jis nužudė Pūtana, Aghą ir Baką, kai jis pakėlė Govardhano kalną, sustabdė miško gaisrą ir sulaukė tokios pagarbos iš Varunalokos valdovo. Aš tikrai suprantu, kad Kṛṣṇa yra Narayana, Aukščiausioji siela ir Aukščiausias Brahmanas. Vis dėlto, niekas man netrukdo galvoti, kad Kṛṣṇa yra mūsų sūnus. Įrodymas yra Gargos žodžiai: tasmān nandātmajo ’yaṁ te, ‚O Nanda, šis tavo sūnus.‘ (SB 10.8.19) Kṛṣṇa gali būti Aukščiausiasis Viešpats, mes vis tiek negalvojame apie jį kaip apie garbinimo objektą. Mes tiesiog galvojame, kad jis yra mūsų sūnus ir patiriame malonumą siūlydami jam mūsų kramtyto betelio riešuto likučius. Jei jis nebūtų mūsų sūnus, mūsų protai nebūtų patenkinti. Prieš gimstant Kṛṣṇai, mes galėjome medituoti į Narayaną, mūsų šeimos dievybę. Bet dabar, kai tik medituojame į Narayaną, Narayana tuoj pat pasirodo priešais mus. Tai ženklas, kad mintyse mes esame patenkinti. Todėl taip elgtis su mūsų sūnumi anaiptol nėra klaida. Mes tikrai esame Kṛṣṇos motina ir tėvas. Dar daugiau, tai, kaip Kṛṣṇa supranta šitą reikalą, taip pat yra įrodymas, kad mes esame jo tėvai. Mes daugybę kartų matėme, kaip jo veidas nuliūsta, kai mes jo nelepiname, neduodame jam sukramtyto betelio likučių, nepaimame jo ant kelių, neapkabiname jo, nebučiuojame ar panašiai. Jei Yaśoda

nebūtų jo motina, kaip ji būtų galėjusi jį surišti, kai jis sudaužė jogurto puodynes? Pamatęs jį nelaimingą ir pririštą, aš jį išlaisvinau, o tada jis laimingas šypsojosi. Mes jo tėvai, todėl jis klauso mūsų barimo, paliepiamų, ir netgi sutinka, kad mes jį surištume, nors jis gali būti Aukščiausias Viešpats. Jeigu nebūtų tikra tai, kad mes esame Kṛṣṇos tėvai, kaip tuomet būtume galėję surišti Aukščiausiąjį Asmenį, visą persmelkiantį Absoliutą? Bet dabar, kai Kṛṣṇa Mathuroje, kai jis nužudė Čanurą, Kamsą ir kitus, visi jam sako: „O Kṛṣṇa, tikrai tu esi Aukščiausiasis Viešpats!“ Dar daugiau, Devaki sako Kṛṣṇai: „Aš esu tavo motina“, Vasudeva jam sako: „Aš esu tavo tėvas“, kiti jam sako: „Mes tavo dėdės“, o dar kiti Kṛṣṇai sako, kad jie yra jo broliai, giminaičiai ir draugai. Kiekvieną kartą, kviesdami ir bandydami atsivesti Kṛṣṇą į savo namus, jie tiesiog pailgina jo buvimą Mathuroje. Tada mūsų sūnus, kuris yra deramo elgesio brangakmenis, žiūri jiems į veidą ir vis giliau puola į jų siaubingus spastus. Aš manau, kad dėl savo kilnios širdies negalėdamas sugrįžti į savo Vradžą, Kṛṣṇa visiems sako: „Iš tiesų, aš esu Aukščiausiasis Viešpats, visatos kūrėjas. Kas gali būti mano motina, kas gali būti mano tėvas ir kas gali būti mano giminaitis? Tik pažvelkite į visus šventraščius ir jūs pamatysite, kad aš priklausau tik tam, kuris atlieka pasiaukojimo tarnystę Man. Tik į jo namus aš eisiu. Tik jis yra mano tėvas ar kitoks giminaitis.““ Nanda Maharadža svarstė toliau: „Tačiau šis Uddhava yra tiesiog vaikas, nors gali būti ir labai protingas. Jis negali suvokti mano sūnaus širdies gelmių. Paraidžiui supratęs Kṛṣṇos žodžius, tarsi jie būtų tikrosios Kṛṣṇos mintys, Uddhava atvyko iš Mathuros ir duoda mums savo patarimus. Bet mano sūnus labai gudriai ir vis tik gana teisingai pasakė: „Tas kuris atlieka pasiaukojimo tarnystę Man, yra mano tėvas ir aš gyvenu jo namuose.“ Todėl aš per Uddhavą nusiųsiu Kṛṣṇai tokią žinutę: „Mano brangusis Kṛṣṇa, aš esu pasišventęs tavo lotosinėms pėdoms. Būk maloningas ir patenkintas manimi, kad galėčiau laimėti tave pasiaukojimo proceso dėka, klausydamas ir kalbėdamas apie tave, atsimindamas tave ir lenkdamasis tau.“ Gavęs šitą žinutę Yadavų susirinkime mano sūnus paskelbs: „O Yadu dinastijos vyrai, šioje vietoje jūs negalite parodyti man tokio pasiaukojimo, o Nanda Maharadža tai jau daro. Todėl Nanda Maharadža yra mano tikrasis tėvas, draugas ir mylimasis. Aš keliausiu į jo namus.“ Pasakęs tai Kṛṣṇa iš karto sugrįš čia.“

Galiausiai dėl nuolankumo (kuris yra viena iš sancari-bhāvų) Nanda Maharadža pamiršo visus šiuos svarstymus ir nenusiuntė Kṛṣṇai jokios žinutės.